

Bemærkninger til forslaget

Når man som borger i Danmark bliver tvunget ind i en skattesag med det store told- og skattesystem og vinder sin sag efter lang tid og mange omkostninger, både personlige og økonomiske, får man i dag kun dækket 50 pct. af sine reelle økonomiske sagsomkostninger. Dette finder forslagsstillerne ganske uforståeligt. Man har på den ene side en borger, der må kæmpe indædt for at få sin ret, med store omkostninger til følge. På den anden side har man et stort statsapparat med principielt uendelige ressourcer. Skattemyndighederne kan principielt trække ubegrænset på statens bevillinger, når der skal føres sager mod borgerne.

Uden sammenhæng i øvrigt med dette forslag og uden at skulle forsvare involverede personer har komplekset med de mange selskabstømmersager haft stor politisk bevågenhed. Den daværende skatteminister erklærede sagerne for at være »danmarkshistoriens største røveri«. Både skatte- og politimyndigheder har brugt betragtelige ressourcer på sagerne. På nuværende tidspunkt er det dog meget få sager, som overhovedet er nået til domstolene, og meget få, som er afsluttet med, at skatteyderne er blevet dømt. Men de mange involverede borgere, selskaber og virksomheder har haft enorme udgifter til advokater, revisorer og andre eksperter.

I alle skattesager store som små vil situationen være den, at når det efter tvistens afslutning viser sig, at borgeren var i sin gode ret og er blevet uretmæssigt sagsøgt og forfulgt af myndighederne, ja, så står borgeren tilbage med en lang økonomisk næse eller udtrykt lidt anderledes – et reelt økonomisk tab som følge af myndighedernes fejlbedømmelse. Dette er på ingen måde acceptabelt eller retfærdigt og skal ændres, så det danske samfund ikke påfører borgerne dette retssikkerhedsmæssigt forkastelige tab.

I dag er det sådan, at borgerne også får refunderet 50 pct. af deres sagsomkostninger, når de taber sagen. Dette ønsker forslagsstillerne ikke at ændre på, da retssikkerheden ville dale betydeligt, hvis ikke der forelå denne godtgørelse, idet borgerne ikke ville turde at anlægge sag, medmindre de var ganske overbeviste om at kunne vinde den.

Med ændringen af omkostningsgodtgørelsesreglerne i folketingssamlingen 1999-2000, jf. lov nr. 464 af 31. maj 2000, blev retssikkerheden forbedret på flere

punkter, men efter forslagsstillernes opfattelse fortsat ikke tilstrækkeligt. Stadig bærer skatteborgeren risikoen for at lide et økonomisk tab og bærer dermed 50 pct. af de økonomiske omkostninger, selv om en sag skyldes skattemyndighedernes fejlurdering. Det mindsker borgernes tillid til systemet og støder deres retfærdighedsfølelse. Vedrørende lovændringen henvises til lovforslag nr. L 267, Folketingstidende 1999-2000, tillæg A 7469 og 7499, tillæg B 1143, forhandlingerne 6960, 8492 og 8759 og tillæg C 1108. Lovforslaget var en udmøntning af de forslag, Omkostningsudvalget anbefaler i sin betænkning nr. 1382 fra februar 2000. Om baggrunden for nedsættelsen af Omkostningsudvalget henvises til B 35 fra folketingsåret 1998-99, jf. nærmere nedenfor.

- Stadig er skattereglerne så indviklede, at det er svært både for borgerne og myndighederne at forstå dem.
- Stadig bliver skattelovjungen tættere og tættere. Hvert folketingsår tilføjes skattelovgivning flere og flere komplicerede bestemmelser. Ofte må Folketingets Skatteudvalg under udvalgsbehandlingen følge, hvorledes meget komplicerede bestemmelser kun kan overskues af store internationale revisionsfirmaer. Ofte må lovforslagene ændres, fordi end ikke Skatteministeriets eksperter kan overskue den samlede regelmængde. Hvordan kan det dog forventes, at borgerne så skal kunne overskue de skatteretlige regelsæt?
- Stadig stiger behovet for sagkyndig bistand i forbindelse med borgernes varetagelse af deres sag mod myndighederne.
- Stadig vælger alt for mange borgere at betale et krav fra skattemyndighederne, hvis de umiddelbart skønner, at omkostningen ved at føre sag overstiger det beløb, der kræves i ekstra skattebetaling. Ligeledes vælger mange borgere i andre skattemæssige sammenhænge simpelt hen at resignere og på forhånd opgive at føre en sag mod det tunge magtaparat.
- I de skatteretlige erstatningssager indrømmes myndighederne en stor fejlskønsmargin, da myndighederne heller ikke kan gennemskue de mange skønsmæssige skatteregler. Det betyder, at borgerne i